

behandles gjennem de specielle Ministerier, der nærmest ere bekendte med de paagjældende Forhold.

Ordføreren: For at komme tilbage til de foreliggende Forslag, da har jeg kun nogle Ord at sige om Forslaget under Nr. 14. Det maa erkjendes, at det ærede Medlem for Vestsø Amts 2den Valgfreds (Berg) har fuldkommen Ret i, at der i Forslaget om at opheve Borgervæbningen ikke ligger det allermindeste Nærgaaende enten mod Kjøbenhavns Commune eller mod dets Borgere. Dvertimod, der ligger deri en stor Imødekommen mod Begge, som vi, der ere valgte til at repræsentere Communen, ikke kunne Andet end være de ærede Medlemmer meget taknemmelige for. Men naar vi ikke destomindre ikke have kunnet støtte dette Forslag, da er det, fordi der er visse Hensyn, som ere os vigtigere, det er, fordi der er visse Hensyn, som vi synes blive tilfidsatte ved Forslaget, og som gjøre, at vi ikke kunne tage imod det velvillige Tilbud, som er gjort om nu strax at befrie Borgerne i Kjøbenhavn for en meget betydelig Byrde og Kjøbenhavns Commune for den ikke ubetydelige Udgift, som dermed er forbunden. Det er nemlig vor Overbeviisning, at det Værn, som Kjøbenhavns Væbning nu er, er — hvorledes man end vil kalde det — uundværligt for vort Forsvarsvæsen i dette Dieblit, saalænge ikke den Deel af Forstærkningen, hvorm der her er Tale, er bleven organiseret. Dette lader sig imidlertid ikke gjøre simpelthen ved en Befaling af Krigsministeren, saaledes som det ærede Medlem syntes at antage. Det er ikke usandsynligt, at Krigsministeren, naar han skulde gjøre dette i nærværende Dieblit, hverken vilde have det tilstrækkelige Mandskab eller de tilstrækkelige Befalingsmænd eller tilstrækkelige Pengemidler til at udføre en saadan Organisation. Det er derfor min Opfattelse af den foreliggende Sag, at den kun kan gaae for sig i Genhold til en Lov, som jeg da haaber skal blive saaledes, at den haade bliver hensigtsmæssig i og for sig med Hensyn til Landets Forsvar og tillige af den Art, at der ikke dertgjennem paalægges Borgerne i Kjøben-

havn større Byrder, end der paahviler Borgerne i det øvrige Land. Det er, som sagt, mit Haab, at Sagen vil kunne lade sig gjenneføre paa denne Maade; men jeg siger, at for at dette skal kunne skee nder Fare, maae vi give en lille Smule Tid og have et virkeligt Lovforslag liggende for os til Drøftelse. Jeg skal imidlertid ikke gaae dybere ind paa de Betragtninger, hvortil hele denne Sag kunde føre, men indskrænte mig til, hvad jeg her har sagt. Der er nu for mig een Grund til, som taler for, at vi nu stemme for den ærede Ministers Forslag. Det ærede Medlem for Vestsø Amts 2den Valgfreds sagde, at det var ham ikke bekendt, at der var fremkommet noget Nyt i Sagen siden 2den Behandling. Dertil svarer jeg, at der er kommet det til, at vi nu ere ved 3die Behandling, og at Stillingen ved 3die Behandling af den Slags Sager er noget anderledes end ved den 2den Behandling. Der er en-deel Medlemmer her i Salen, som finde, at det er en rigtig Fremgangsmaade — jeg for mit Vedkommende billiger den ikke, om jeg end meget godt kan forstaae den — undertiden ved 2den Behandling at stemme paa en vis Maade for at tilkjendegive Regjeringen, i hvilken Retning man ønsker, at den vil gaae. Naar Sagen derimod kommer frem til 3die Behandling, gjælder det om, hvorvidt man vil votere Noget, som man kan føre igjennem. Det er nu min fulde Overbeviisning, at man ikke vil kunne føre det igjennem, som man paa dette Punkt vedtog ved 2den Behandling. Efter den Stilling, som Regjeringen har indtaget til dette Spørgsmaal, og efter hvad vi kjende til den Maade, hvorpaa den Slags Ting bedømmes i det andet Thing, forekommer det mig aldeles utvivlsomt, at vi ikke kunne føre igjennem, hvad der her vedtoges ved 2den Behandling, og den eneste Virkning af at blive staaende ved, hvad vi dengang vedtog, vil derfor være den, at vi faae Finantsloven tilbage igjen. Dette synes jeg ikke, at vi skulle udsætte os for, og derfor maa jeg bestemt tilraade at stemme for Forslaget under Nr. 14.